Crăciun fericit, ticăloșule!

AUTOAREA BESTSELLERULUI
CUM A FURAT VECINUL MEU CRĂCIUNUL

MEGHAN QUINN

TRADUCERE DE **LAURA FRUNZĂ**

ROMANCE

LEDA BAZAAR

MEGHAN QUINN

CRĂCIUN FERICIT, ticăloșule!

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

LEDA BAZAAR

FERMA
EVERGREEN

PROLOG

MAX

NARATORUL: ADĂPOSTITĂ DE UN PÂLC DE COPACI, ÎN stânga grajdului de reni și la mulți metri distanță de zarva iubitorilor de sărbători din Kringle, orășelul în care e Crăciun tot anul, se află cabana lui Otto și a Idei Maxheimer, o locuință pitorească de mari dimensiuni.

Formată din cinci membri, familia Maxheimer, adică Otto, Ida și cei trei băieți ai lor, trăiește pe pământul împădurit de pini al fermei Evergreen.

Haideți să vi-i prezint!

Felix Joseph Maxheimer este fiul cel mare, pasionat de meteorologie și un fin cunoscător al berilor blonde, un tip căruia îi place să aibă dreptate în orice situație și să privească bărbați încălțați în cizme de ploaie negre și la bustul gol, mânuind lopeți de zăpadă și dansând pe melodia „Run Rudolph Run"[1]. În oraș, se ocupă de compania turistică Toboggan Tours[2], care oferă vizite cu snowmobile electrice pe Dealul Candy John sau pe pantele munților de dincolo de Kringle.

Mijlociul e Ansel Daniel Maxheimer, scandalagiul familiei, care găsește pricină la orice și oricui i se pune în cale. Îi plac gemul, îngerii fără aripi și să lase recenzii haotice pe internet la pizza cu brânză.

---

[1] „Aleargă, Rudolph, aleargă!" (n. trad.).

[2] Tururi cu sania (n. trad.).

Ocazional considerat imatur, e celălalt proprietar al Toboggan Tours. Se ocupă de partea practică, fiind amfitrionul perfect călare pe snowmobil.

Și, în cele din urmă, cel mai tânăr din familie este Atlas Peter Maxheimer, căruia toată lumea din oraș îi spune Max. Are un farmec enigmatic și grația unui buștean de un metru nouăzeci și trei, însă e înzestrat cu talentul de a-i face pe oameni să zâmbească. Complet opusul prietenului său cel mai bun și morocănos, Cole Black, de pe Whistler Lane, Max e plin de viață, un pic dramatic, dar în sensul bun al cuvântului și… unii din oraș ar spune că e deja flăcău tomnatic.

Ceea ce-l face personajul perfect pentru a broda o poveste în jurul lui.

Haideți să vă descriu scena!

Își drege glasul

E o Zi a Recunoștinței friguroasă. Un curcan un pic uscat și înecat în sos a fost consumat de liota de bărbați din casă, faimoasa plăcintă cu mere și frișcă a familiei Maxheimer a fost devorată fără să mai rămână nicio firimitură, iar bunicul M a adormit lângă șemineu, odihnindu-și corpul geriatric pe covorașul țesut din fâșii de haine vechi, păstrate de la începutul căsniciei bunicii și bunicului M.

Ida și Otto sunt concentrați la o partidă foarte competitivă de rummy la masa din sufrageria luminată doar de lumânări spiralate, așezate în sfeșnice de forma unor îngerași aurii.

Felix și Ansel stau pe canapea cu berile în mână, urmărind un meci de fotbal american și discutând despre grupul de cincisprezece turiști din Illinois care urmează să vină a doua zi.

În casă e pace și liniște, și totul pare să fie bine până când...

— Mamă! Tată!

Dau de perete ușa casei, încercând să-mi trag sufletul, în timp ce-mi simt pieptul strâns ca într-o gheară.

— Invadatori! Îmi pun palmele pe genunchi, icnind după aer, și repet: In… vadatori!

Nimeni nu spune nimic. Se aude doar sunetul înăbușit al meciului de la televizor, în timp ce frații mei se întorc amândoi în direcția mea.

— Iisuse, Atlas! spune Ansel de pe canapea, privindu-mă cu o expresie de tipul „ce puii mei e în neregulă cu tine?" L-ai speriat pe Bunicul M, adaugă și face semn spre Bunicul M, care doarme în continuare pe covorașul țesut din fața șemineului.

Bunicul M mormăie și apoi se agață de una dintre pernele foarte realiste în formă de pisică despre care mama insistă că sunt niște decorațiuni adorabile. Dar consensul general printre bărbați e că pisica aia prinde viață noaptea și zgârie la ușile dormitoarelor.

Felix jură c-a auzit-o.

Ansel jură c-a văzut-o.

— Ce se petrece aici? întreabă tata, intrând în living.

E îmbrăcat cu un pulover alb, tricotat cu torsade, și are mâinile în șolduri.

Mă îndrept de spate și mă reazem de ușa de la intrare, cu răsuflarea încă tăiată de goana pe care tocmai am tras-o prin pădurile din spatele proprietății familiei noastre, evitând la mustață să-mi crăp capul când m-am împiedicat de un copac doborât.

— Invadatori pe pământurile noastre. Am văzut invadatori.

— Invadatori? întreabă mama, alăturându-ni-se.

E îmbrăcată în rochia ecosez pe care o poartă mereu de Ziua Recunoștinței, în așteptarea pregătirilor pentru Crăciun.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

Uitându-se în continuare la televizor, fratele meu mai mare, Felix, spune:

— Aparent, avem invadatori pe proprietate. Anunțați-l pe vestitorul orașului!

Își ridică sticla de bere și ia o înghițitură.

Se pare că, pentru el, fotbalul e mai important decât posibilitatea ca ferma familiei noastre să fie preluată.

— Chiar sunt invadatori! spun, cu respirația ceva mai regulată acum. Pe proprietate. I-am auzit când îmi făceam plimbarea de după ce am mâncat curcan. Vorbeau și i-am auzit...

— Vorbeau, uuu, ce înfricoșător! spune Ansel, ridicând de pe măsuța de cafea cartea mamei cu piețe de Crăciun din jurul lumii. Deschide la capitolul despre Franța și citește: „*Dacă oamenii vorbesc*, atunci se vor închide porțile și se va chema Garda Națională. Felix, pune mâna pe lămpile de sudură! Dacă vorbitorii se apropie, le vom prăji țestele!"

— Să le prăjim țestele? Pare o pedeapsă cam aspră doar pentru vorbit, adaugă Felix.

Ansel își ridică pumnul în aer.

— Vorbitorii trebuie să plătească!

Și asta e familia mea! Absolut nimeni nu mă ia în serios.

— Ăsta nu-i subiect de glumă, spun, cu o expresie neutră, dar oarecum enervată. Vorbeau despre proprietatea din spatele nostru. Știți voi, terenul ăla viran.

Bunicul M tușește și tot corpul i se convulsionează până se răsucește pe spate și sforăie cu fața în sus.

Tata se freacă pe frunte.

— Atlas, nu poți să dai buzna în casă în felul ăsta, să ne sperii pe toți, doar ca să spui că niște oameni vorbeau la celălalt capăt al proprietății noastre.

— Pe bune, scumpule! spune mama. Te iubim, dar, de când ai câștigat concursul pentru cel mai bun Kringle anul trecut, am senzația că atitudinea ta teatrală s-a intensificat un pic.

Pardon, mama?

Mă îndrept de spate și o întreb:

— La ce anume te referi?

Mama îmi pune o mână pe umăr cu blândețe.

— Pari să ai o înclinație pentru a… exagera lucrurile. Și totul a început după ce te-ai înscris la concurs anul trecut și ți-ai luat obiceiul să te adresezi tuturor cu „domnule" sau „doamnă", să porți joben și să te înclini în fața trecătorilor…,

asta ca să nu mai zic că ai urcat iar pe scenă îmbrăcat în costum de câine, gâfâind în pantaloni scurți prea mici pentru tine. Adaugă în șoaptă: Sherry și Tanya încă mai vorbesc despre părțile tale care se bălăngănesc.

NARATORUL: O să intervin un moment ca să explic că matriarha poveștii se referă la concursul orașului pentru alegerea celui mai crăciunistic om dintre toți. E o competiție anuală, în cadrul căreia se întrec șase concurenți ce trec prin șapte probe pentru a acumula puncte. Acum doi ani, Cole, cel mai bun prieten al lui Max, s-a înfruntat cu Storee, care acum e soția lui. Anul trecut, Max s-a înscris în concursul mult râvnit și a câștigat. Orgoliul lui nu s-a dezumflat nici acum, mai ales că, atunci când a participat, Cole n-a câștigat coroana.

— Nu se bălăngăne nimic pe corpul meu! spun, jignit.

— Am o filmare care dovedește contrariul, spune Ansel, examinând în continuare o pagină din carte și trasând cu degetul contururile Turnului Eiffel.

Oftez exasperat și spun:

— Ascultați-mă, nu exagerez cu nimic și nu sunt exagerat! Acolo, în pădure, erau niște oameni care discutau despre dezvoltarea terenului. Dezvoltare, subliniez eu. Nu vă pasă?

Tata se apropie de mine și îmi spune:

— Atlas, îți apreciez îngrijorarea, dar n-ai de ce să dai buzna în halul ăsta în casa noastră liniștită ca să ne anunți că sunt niște oameni care vorbesc despre terenul de lângă noi. Nu știi dacă doar vorbesc sau dacă sunt cu adevărat interesați și nici dacă va avea vreun impact asupra noastră.

— Ba cred că e nevoie să dau buzna când e posibil să încerce să ne copieze ideea. Știi ce dimensiune are terenul? Douăsprezece hectare, tată. Sunt douăsprezece hectare de teren foarte bun, gata să preia tot ce-am construit noi.

— Iisuse, Atlas! exclamă Felix, cu ochii tot la televizorul din fața lui. În primul rând, terenul ăla e viran de ani buni. Nimeni nu știe cui îi aparține. Și în al doilea rând, există reguli stricte

în Kringle care împiedică o afacere să reproducă ideea unei alte afaceri din oraș, așa că, și dacă oamenii despre care zici tu că vorbeau lângă proprietatea noastră se gândesc să cumpere acel teren, n-au nici capacitatea, nici dreptul legal de a copia Ferma Evergreen.

— Are dreptate, adaugă Ansel. Ceea ce înseamnă că tu te înșeli, Atlas. Își drege glasul, apoi întoarce cartea spre mine și zice: Atlas, ești ceea ce francezii numesc *les imbéciles*.

Ce dobitoc! *Spune pur și simplu imbecil, găgăuță!*

Îmi ignor frații și ridic tonul:

— Nu fac mișto. I-am auzit spunând cuvântul „fermă". O să construiască o fermă.

— Atlas...

Bunicul M se trezește brusc și aproape se înecă cu propria salivă în timp ce se ridică în șezut, tușind.

Ansel se așază repede pe jos, lovindu-l ușurel pe spate pe bunicul M și ajutându-l să se liniștească.

— Dă-mi berea! îi spune Ansel lui Felix, care îi oferă sticla.

Îl ajută pe bunicul M să ia o înghițitură și apoi se uită la mine, peste umăr.

— Uite ce-ai făcut, măgarule! Bunicul M s-a trezit din somn.

Îmi masez tâmplele cu degetele, simțindu-mă ca și cum aș fi pășit într-un univers alternativ în care nimic din ce spun nu este luat în seamă. Ăă, alooo, sunt eu, Atlas! Nu-i pasă nimănui? Nu e nimeni îngrijorat? Ferma Evergreen a ajuns de la bunicul M la părinții mei și în curând va ajunge la mine. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să fiu cel care distruge afacerea familiei pentru că n-a anunțat că se apropie niște potențiali dușmani.

— Atlas! spune tata cu blândețe. Cred că ar trebui să te duci sus și să… te calmezi puțin. A fost o zi lungă, iar mâine începe sezonul aglomerat al sărbătorilor. Poate ar trebui să te odihnești puțin.

— Tată! insist pe un ton implorator. Nu mint. Erau niște oameni.

— Știu! zice și mă bate pe umăr cu un gest mecanic. Știu, dar mai bine te-ai duce la culcare!

— Dar trebuie să-l duc pe bunicul M acasă.

— O să se ocupe băieții de asta. Tu doar… du-te în camera ta!

Când mă uit în jur la familia mea și văd că mă țintuiesc cu un amestec de priviri iritate și amuzate, o iau ca pe un semn că poate chiar ar trebui să dispar… în seara asta.

Mă îndrept spre scări cu capul sus.

— Țineți minte ce v-am spus! Când cineva o să înceapă să construiască ceva pe terenul ăla și o să-și întemeieze propria fermă de brazi, eu o să stau deoparte și o să vă zic: „Ar fi trebuit să mă ascultați!"

Odată lămurit acest aspect, mă îndrept spre mansardă, unde locuiesc temporar până când strâng destui bani ca să-mi construiesc propria cabană pe proprietatea familiei.

O să se simtă ca niște proști când o să se termine totul. O să vadă ei. O să le râd în față și o să-i arăt cu degetul.

Îmi scot telefonul și-i dau un mesaj lui Cole pentru că, dacă e cineva care să mă creadă, atunci acela e prietenul meu cel mai bun.

E de partea mea.

Mă susține.

E persoana cu care am nevoie să discut acum.

Max: Am văzut invadatori azi, pe pământurile noastre! Niște terchea-berchea care cred că pot falimenta Ferma Evergreen. Îți vine să crezi asta? Nu e foarte festiv din partea lor, dacă mă întrebi pe mine.

Mă întind pe patul cu baldachin și mă las învăluit de căldura pilotei de un roșu-închis în timp ce mă holbez la tavanul mansardei. O să regrete că nu m-au ascultat.

O să regrete!

Din telefon se aude notificarea unui răspuns.

Zâmbesc și deschid mesajul, gata să fiu întâmpinat de compasiune și înțelegere.

Cole: Ești așa un idiot, frate!

Mi se umflă nările și pun jos telefonul, apoi închid ochii. Niște nemernici, asta sunt! Cu toții!

CAPITOLUL UNU

MAX

NARATORUL: ÎN CASĂ E O LINIȘTE DEPLINĂ.

Nu se vede niciun suflet pe nicăieri, în timp ce Max atârnă pe jumătate în afara patului, având în continuare în picioare pantofii de la plimbarea de seara trecută. Soarele bate prin ferestruica rotundă din dreapta lui.

Își simte gura ca și cum ar fi plină cu vată.

Mușchii i s-au contorsionat în cel mai inconfortabil mod posibil.

Și nu e nici pe departe pregătit să înceapă sezonul brazilor de Crăciun. Deoarece, în ciuda faptului că i s-a spus că e dus cu pluta, nu s-a putut abține să nu se gândească la invadatorii de seara trecută, iar asta i-a provocat coșmaruri și gânduri că Ferma Evergreen ar putea da faliment.

Vă aduceți aminte când am spus că are tendința de a fi un pic exagerat? Păi, haideți să-i dăm drumul!

— Chiar crezi asta?

NARATORUL: Ăă, n-ai voie să interacționezi cu mine!

— Sunt de acord cu asta, dar, de curiozitate, o să fii aici tot timpul?

NARATORUL: Da.

— Bine de știut. În cazul ăsta, pot să te întreb ceva?

NARATORUL: Sigur.

— Toată situația cu invadatorii chiar s-a întâmplat de-adevăratelea sau te aliezi cu familia mea când zic că sunt nebun?

NARATORUL: Chiar s-a întâmplat.

— Să fiu al naibii, am avut dreptate!

NARATORUL: Acum, dacă binevoiești, hai să continuăm povestea!

Mă ridic lent în pat și mă frec la ochi în timp ce soarele aproape mă orbește prin fereastra mansardei.

— Fir-ar să fie! spun, apucându-mă de șale. Hristoase! De ce am dormit așa?

Îmi cobor picioarele pe podea și îmi dau seama că m-am băgat în pat cu ghetele în picioare și cu geaca pe mine. Oare familia mea m-a împușcat cu un tranchilizant și eu n-am remarcat?

Mă dezbrac de geacă și mă descalț, apoi mă duc în baia improvizată pe care am construit-o împreună cu tata când m-am mutat înapoi în casa părintească.

La treizeci de ani, ultimul lucru pe care ți-l dorești e să pășești într-o nouă etapă a vieții, mutându-te înapoi cu părinții, dar când tata mi-a prezentat ideea de a prelua ferma la un moment dat și de a-mi construi o locuință pe proprietate, am știut că n-am decât o singură opțiune: să mă mut înapoi cu părinții ca să pot economisi destui bani să-mi ridic propria casă.

Așa că iată-mă aici!

Locuind în mansarda părinților mei, pentru că dormitorul meu din copilărie e acum cameră de meșterit pentru mama, și eu prefer intimitatea mansardei de la etajul al treilea, cu tavane joase, chiar dacă am un metru nouăzeci și trei și mă tem în fiecare seară că am un păianjen în pat. Ca să nu mai spun că dușul improvizat constă doar într-o cadă cu un cap de duș și o perdea

care o înconjoară. Totul țipă „o să urc pe scara socială” și cu siguranță nu înseamnă absolut deloc că sunt pe fundul gropii.

De asemenea, să vă zic o chestie amuzantă: folosesc dușul și pe post de chiuvetă, nu doar ca să fac baie. Trăiesc în lux, ce mai!

Nu vă faceți griji, am și o toaletă. Am refuzat să folosesc găleata pe care mi-a dat-o în glumă Ansel când a auzit că mă mut în mansardă.

Dau drumul la duș și mă apuc să mă spăl, acordând o atenție deosebită dinților, pe care îi periez, îi curăț cu ață dentară și-i clătesc de două ori cu apă de gură. După ce mă șterg, mă îmbrac cu o pereche de boxeri și cu un halat verde. De obicei, rutina mea de dimineață constă în a sta la insula din bucătărie în halat, cu un shake proteic în față în timp ce mă uit pe telefon la ceea ce bunicul M numește mizerii.

Îmi pun papucii de casă și cobor scările de lemn scârțâitoare până la etajul unu, unde remarc ușa larg deschisă de la dormitorul părinților mei. Ce bizar! De obicei, mama se pregătește la ora asta.

Poate s-a trezit mai devreme.

Cobor mai departe până la parter și mă opresc în antreu când văd că tata n-a ridicat ziarul care a fost împins prin fanta de corespondență a ușii de la intrare.

Ce ciudat!

Culeg ziarul de pe jos, îl bag la subsuoară și mă îndrept spre bucătărie, unde nu-i niciun suflet prezent. Nicio farfurie nu-i mișcată de la locul ei și nici prăjitorul de pâine nu-i cald.

Mă scarpin în cap și mă rotesc pe călcâie, analizând toată bucătăria.

— Ăă, tată? strig, punând ziarul pe blat.

Mă uit pe după colț, ca să văd dacă nu cumva e așezat la birou, verificând registrele contabile ale fermei. Dar nu e nimeni acolo.

Mă îndrept de spate și mă duc spre masa din salon, strigând:

— Mamă?

În casă nu se aude decât zumzetul centralei.

Mă scarpin pe obraz, îmi leg mai bine halatul și ies pe veranda din spate, unde părinții mei își beau uneori cafeaua, admirând priveliștea spre pepiniera noastră de brazi.

Când deschid ușa, aerul glacial de munte îmi face pielea de găină și alte părți ale corpului să se… micșoreze.

Da, să se micșoreze. Bine, nu mi-e teamă s-o spun. Trăiesc într-un oraș amplasat la aproape trei mii de metri altitudine în mijlocul munților, Munții Stâncoși, ca să fiu mai exact, și singurul lucru care îmi împiedică regiunile inferioare să degere e o pereche de boxeri de bumbac și un halat vechi de zece ani.

Mă uit pe după colț și strig:

— Mamă? Tată? Sunteți pe acolo?

Când primesc drept răspuns doar șuieratul vântului printre molizii înalți, mă duc repede la garaj, unde găsesc ambele mașini parcate, apoi mă întorc pe vârfuri în casă, simțind cum mă cuprinde frigul din ce în ce mai tare.

— Păi, futu-i! Unde naiba s-au dus?

Îmi trebuie telefonul, așa că urc înapoi în camera mea și mă așez pe pat ca să le trimit un mesaj.

Max: Hei, unde sunteți?

Mă uit cum se trimite mesajul, așteptând confirmarea că a fost livrat, dar trec câteva secunde și nu apare nimic, așa că mi se ridică părul pe ceafă.

Bine, asta-i ciudat!

Ar trebui să primesc confirmare că mesajul a fost livrat.

— Să nu reacționăm exagerat! îmi spun cu voce tare.

Pentru că exact la asta s-ar aștepta de la mine, să fac tărăboi și să încep să presupun ce-i mai rău, mai ales având în vedere ce-am discutat aseară.

— Rămâi calm!

Expir cu forță și apoi cobor înapoi la parter.

Deschid grupul de conversație cu frații mei.

Max: Bună, întâmplător știți unde s-au dus mama și tata cu noaptea în cap? M-am trezit și nu-i găsesc.

Îmi pun telefonul jos și mă duc la frigider după un bidon de patru litri de lapte, apoi îmi scot și pudra proteică și shakerul.

Mă opresc un moment, ridic din nou telefonul, dar la fel, mesajul către frații mei nu apare livrat.

Ce mama naibii?

Hotărăsc să trimit un mesaj altcuiva ca să verific dacă nu-i telefonul meu de vină.

Max: Ai primit mesajul ăsta?

Deschid shakerul și încep să torn cei patru litri de lapte, fix când se aude o bătaie la ușa de la intrare, speriindu-mă de moarte. Scap laptele, care se varsă pe tot blatul.

— Futu-i!

Îndrept bidonul de lapte și mă duc spre ușa de la intrare.

O deschid și fac un pas în spate când intră Cole, ridicându-și telefonul spre mine.

— De ce mi-ai dat mesajul ăsta?

Îi studiez ecranul și apoi mă uit în ochii celui mai bun și nu-prea-fermecător prieten al meu. E ca imaginea mea din oglindă, cu părul lui șaten dezordonat și barba scurtă, care-i acoperă maxilarul. Diferența e că eu sunt mai înalt, mult mai atrăgător, cu o structură osoasă impecabilă și mult mai plăcut de oameni datorită zâmbetului meu uluitor și dispoziției vesele.

— Voiam să mă asigur că-mi funcționează telefonul.

— Și de ce nu ți-ar funcționa? Mă privește din cap până-n picioare și mă ia la chestionat: Și de ce ești în halat? Amice, e aproape zece.

— Stai, ce?

— Da! Ce naiba ai făcut toată dimineața?

— Păi, m-am panicat, îi spun în timp ce intră în casă. Uite ce e, nu vreau să crezi că mă comport ca un țăcănit, pentru că nu fac asta, dar frate, cred că…

Doamne, o să creadă că sunt un tâmpit și jumătate. Dar îmi înghit mândria și spun:

— Cred că familia mea a dispărut.

— Iisuse… Hristoase! murmură el, strângându-și rădăcina nasului cu degetele. De fapt, știi ceva, mai bine mă duc în grajdul renilor și mă apuc de treburile pe care le am de făcut azi. Nu pot să gestionez așa ceva.

Se întoarce spre ușă, dar îl apuc de umăr și îl răsucesc din nou cu fața la mine.

— Frate, nu fac mișto! Nu-s pe nicăieri...

— Probabil pentru că sunt pe undeva, pe la fermă, ajutând angajații să deschidă într-una dintre cele mai aglomerate zile din sezon, în timp ce tu pierzi vremea prin casă în halat.

Mă trage de el.

— Chestia asta e dezgustătoare. Ai nevoie de unul nou, ăsta se destramă.

— E bun! îi spun și mă dau mai în spate. Face ce trebuie să facă.

— Serios? Pentru că îți văd testiculul stâng atârnând pe afară.

— Poftim?

Mă uit în jos, dar îl aud pe Cole chicotind în barbă. Când ridic din nou capul, am flăcări în priviri.

— Nu e amuzant deloc! Și nu, nu sunt la fermă, pentru că dac-ar fi fost, atunci mesajele mele ar fi apărut ca livrate, dar nu s-a întâmplat asta.

— Cum adică?

Îmi iau prietenul de braț și îl conduc prin living spre bucătărie, unde laptele a început să picure pe ușile dulapurilor.

— Ce mama naibii ai făcut aici? Cole mă privește în ochi și decretează: Maică-ta o să te omoare dacă vede dezastrul ăsta.

Înșfac un teanc de șervețele roșii rămase de la masa festivă de ieri și le arunc în direcția lui.

— Ajută-mă!

Fără niciun chef, începe să șteargă laptele, sau cel puțin încearcă.

— Șervețelele astea sunt o porcărie. Dă-mi niște prosoape de hârtie!

În timp ce caut detergentul pentru suprafețe, iau și rola de prosoape de hârtie și i-o arunc în brațe.

Ne apucăm amândoi să ștergem laptele, iar Cole spune:

— Acum zi-mi de ce naiba te-ai panicat așa!

— Părinții mei nu sunt aici, îi explic, știind în sinea mea că sună nebunește, dar serios, de ce nu mi-ar fi lăsat măcar un bilet sau ceva? Crezi că… crezi că au fost răpiți?

Cole oftează din toți rărunchii și apoi mai desprinde câteva pătrate de hârtie din rola de bucătărie ca să continue să mă ajute.

— Poate că-s ocupați și nu pot răspunde.

— Mesajele nu sunt livrate, frate! Asta înseamnă că nici măcar nu le primesc. Și ei mereu au telefoanele la ei. În plus, am încercat să le dau mesaje fraților mei, dar nu mi-au răspuns, și primesc aceeași notificare că n-au fost „livrate". Chiar cred că s-a întâmplat ceva.

Cole ridică ziarul pe jumătate înmuiat de pe blatul de bucătărie și îl pune deoparte, apoi ridică un plic și spune:

— Ăsta ce e?

Mă uit la el și ridic din umeri.

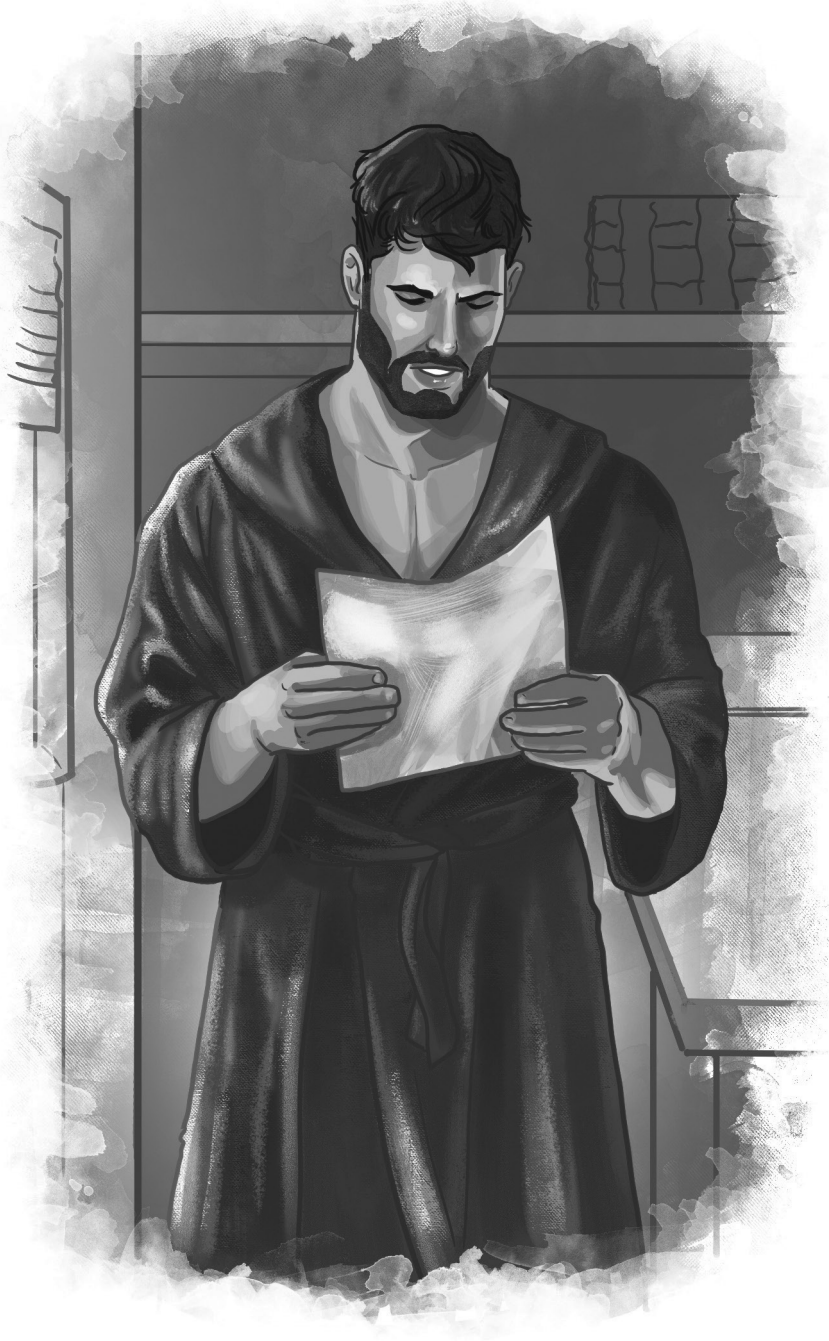
— Habar n-am.

— Scrie numele tău pe el.

— Serios?

Îi smulg plicul. E scrisul tatei.

— Hmm, poate e un indiciu pentru un mister pe care încerci să-l rezolvi, spune Cole, dându-și ochii peste cap.

— Poate că e, răspund eu, ținând capul sus.

Nu voi lăsa atitudinea acră a lui Cole să mă doboare. Deschid plicul în timp ce el termină de șters blatul. Îl citesc cu voce tare:

— „Atlas, când vei citi asta, noi vom fi într-un avion în drum spre Europa." Ridic privirea din scrisoare și spun: Europa? De ce se duc în Europa?

— Nu știu. De ce nu citești mai departe ca să afli?

Îmi dreg glasul și continui:

— „Am surprins-o pe mama voastră cu o călătorie în Europa ca să vizităm târgurile de Crăciun." Mă opresc o clipă și zic: A, întotdeauna a vrut să facă asta. Ce drăguț din partea tatei!

— Mda, ca să vezi! N-au dispărut, doar au plecat într-o călătorie, bombăne Cole, care clatină din cap.

— Știi, mă pot lipsi de sarcasmul tău acum!

— Și eu mă pot lipsi de prostia ta, și totuși iată-ne aici!

Îl ignor și continui:

— „Nu ți-am spus nimic deoarece, chiar dacă am încredere în tine să te ocupi de fermă, n-am încredere în tine să păstrezi un secret."

— Complet adevărat! murmură Cole.

Îi arunc prietenului meu o privire iritată.

— „O să fim plecați până la Crăciun." Ridic capul din hârtie și țip: Crăciun? Ce dracu'? O să fie plecați până la Crăciun?

Enervat, Cole îmi smulge biletul și continuă să citească:

— „Toți au fost informați cu privire la responsabilitățile pe care le vor avea în acest sezon. Mitch se va ocupa de treburile de zi cu zi, în timp ce Kate va prelua responsabilitățile mamei în relația cu comercianții. Sunt în perioada de probă, așa că vor veni la tine cu orice întrebări vor avea. Asta e ocazia ta de a ne dovedi că poți cu adevărat să preiei ferma. Am încredere că vei face o treabă bună.… Știu că așa va fi! Ținem legătura. Te iubesc, tata."

Cole aruncă scrisoarea pe blat și se așază la insula de bucătărie.

— Na, poftim, ocazia pe care o așteptai de atâta timp! Poți să te ocupi singur de fermă.

Mă trag de păr.

— Mda, dar… adică, ar fi fost bun un mic avertisment. Toată lumea a fost informată în afară de mine? N-a crezut că pot să țin un secret.

— Nici eu n-am fost informat, așa că poate s-a gândit că niciunul dintre noi nu poate să țină un secret. Dar la mine e mai degrabă faptul că mama ta știe mereu când spun minciuni. La tine e faptul că pur și simplu nu poți să-ți ții gura.

Ce mă enervează că are dreptate cu privire la asta!

— Eu doar… mă simt așa de nepregătit!

— Nepregătit? Muncești la fermă de când te știi. Dacă domnul Maxheimer mi-ar fi dat mie rolul ăsta, l-aș putea face și-n somn doar pentru că te-am urmărit pe tine.

— Nu-mi dau seama dacă ăsta e un compliment sau o insultă.

— Cui îi pasă? spune Cole. Doar profită de ocazia asta și dă-i bătaie! E ceva timp de când îți dorești ca taică-tu să se pensioneze, așa că acum e momentul să-i arăți că-ți poate încredința ferma și *se poate* pensiona în sfârșit.

Dau din cap afirmativ.

— Știi ceva, cred că s-ar putea să ai dreptate.

Îmi umflu pieptul, iar reverele halatului se deschid un pic mai mult și îmi dezvăluie pectoralii.

— Cred c-o să preiau conducerea, să fac ferma asta să fie în sfârșit a mea.

— Grozav! spune Cole pe un ton sec. Dar ai putea s-o faci cu niște haine pe tine? Pentru că – flutură din mână în direcția mea – aoleu, frate!

NIMIC NU SPUNE „TE IUBESC" MAI BINE DECÂT O INTRARE PRIN EFRACȚIE, O UMILIRE ÎN PUBLIC ȘI UN SPECTACOL DE CRĂCIUN ORGANIZAT ÎN TOT ORAȘUL PENTRU A-ȚI RECÂȘTIGA IUBIREA.

Atlas „Max" Maxheimer nu avea în plan așa ceva. Într-o clipă, cuprins de anxietate, încearcă să împiedice ca ferma de brazi a familiei sale să se ducă de râpă. În clipa următoare? Zace inconștient în zăpadă, după ce a fost lovit de o sticlă de suc suspect de puternică.

Și atunci intră în scenă Betty: nou-venită în oraș, plină de voie bună și spirit festiv, dornică să-și ajute unchiul să deschidă o fermă de brazi rivală chiar lângă a lui Max. Tânărul este convins că Betty a venit să distrugă tot ceea ce reprezintă Ferma Evergreen. Betty, în schimb, crede că lui Max îi lipsește ce-i trebuie ca să intre în spiritul sărbătorilor.

Și de-aici începe haosul!

Între viscole, reputații distruse, planuri romantice care au luat-o razna și un ornament furat care ascunde o poveste cu adevărat tragică, războiul dintre cele două familii din micul oraș se transformă în ceva mult mai complicat – dar și mult mai delicios – decât și-ar fi putut imagina vreunul dintre ei!

„Când spun că această carte a fost atât de amuzantă, încât am râs în hohote, chiar vorbesc serios: au fost momente în care am râs atât de tare, că mi-au dat lacrimile. *Crăciun fericit, ticălosule!* a fost al naibii de distractivă și mi-a oferit o lectură de sărbători incredibil de plăcută. [...] Nu veți dori să ratați cartea asta!"

About That Story

ISBN: 978-630-361-464-9

18+

www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR